

ЧЕЛОВѢКЪ НАПРАВИ ГОЛѢМА ВЕЧЕРѢ Й ПОКЛНІ МНОЗИНА.

17 И во врѣме то на-вечерѣ та прати раба своего, да рече на кѣнни те: заповѣдайтѣ єлѣте, защото січко то є вѣче готово.

18 И начнѧха січки те єдиномысленны да се ѡрїчать, и пѣрвю м8 рече: селъ кѣпихъ и ймамъ нѣжда да ѵзлѣзнемъ да го вѣдимъ: молимъ те, ймай ме ѿреченъ.

19 И дрѹгъ рече: пѣть со-прѣги волобе кѣпихъ, и ѿивамъ да ги ѵспытамъ: молимъ те, ймай ме ѿреченъ.

20 И дрѹгъ рече: женѣ земаихъ, и затова не можемъ да дойдемъ.

21 И ѿиде раба ѿный, та каза на господарата си січко то. Тога вѣдь разгнѣвавъ домъ-владыка та, и рече рабъ свое мѣ: ѵзлѣзни скорѣ на крѣстопжтища та, и на оўлицы тѣ градски, и прѣсасы тѣ, и єдни тѣ, и слѣпы тѣ, и хромы тѣ воведи тѣка.

22 И рече рабъ: господине, быде каквото си заповѣдалъ, и ѻюще йма мѣсто (праздно).

23 И рече господаро рабъ свое мѣ: ѵзлѣзни по пѣтища та, и по ѿграды тѣ, и накарай да влѣзнатъ, да се напажни каша та ми.

24 Защото говѣримъ ви: че ни єдина ѿ мажїє то ѿніа кѣнни тѣ не ѿѣ да вѣски

моа та вѣчера (защото мнозина са звани, а малцина ѵзбрани).

25 И ѹдеаха съ него многи пароди: и ѿвѣрнаше та имъ рече:

26 Яко иска да дойде нѣкой кодѣ мѣне, и не возненавиди баща си, и майка си, и жена та си, и чада та си, и братя та си, и сестры та си, и ѻоще и душа та си, не може да вѣде мой оўченикъ.

27 И който не носи крѣстъ статъ си, и слѣдъ мѣне не идетъ, не може да вѣде мой оўченикъ.

28 Защото кой ѿ вѣсъ, който иска да согради стольца, не сѣднѧва пѣрво да си преобрѣи ѹманѣ то, да ли йма, колькото є потрѣбно за свѣршванѣ то;

29 Да не бы тѣрїлъ ѿснованїе то, и не може послахъ да го свѣрши, и начната всички тѣ, който го глѣдатъ, да м8 се присмичатъ, и да говѣратъ:

30 Защо таа человѣкъ начна да гради, и не може да свѣрши.

31 Или кой царь, който ѿвѣда се ви съ дрѹгъ царь, не сѣднѧва пѣрво та се сопѣтъва, да ли може съ дѣсеть хлады да посрѣшне ѿногово, който идѣ вр҃хъ нѣгъ съ двадесе хлады;

32 Яко ли не (може), като